

„Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.“ Žalm 118:27

(Janovo evangelium 17:20-26)

(Skutky sv. Apoštolů 2:1-21)

Plná jednota

Svatodušní svátky nám dávají radost z plné jednoty navzdory tomu, že i dnes rostou zdi mezi lidmi a státy, motají se drátěné bariéry a vyhazují se cizinci z našich zemí. Jakkoli se té obavě z cizích lidí dá rozumět, tady je naprosto bezpečné propojení z východu na západ a ze severu na jih. Žel, že s migrací za lepšími zítřky přichází ničení hodnot a lidských životů v místech, které mají příchozím pomoci. Prosakování jiných lidí je dost často spojeno s úkoly, které mají své bohatší sousedy rozložit. A to vše ten globálně propojený svět ničí a zavírá. Ale jednotu, která bezpečně a nezrušitelně spojuje jednotlivce i národy, tu zastavit nelze. Svět se začal nezadržitelně globalizovat o svatodušních svátcích.

Ježíšova modlitba nabízí doslova koncert jednoty! Dovedu si představit, jak to Pán Ježíš říká. Sice se modlí, ale nemusel mít zavřené oči a sepnuté ruce. Udělejme si takovou meditaci, kreslete si to rukama ve vzduchu či na papíře spolu s Jeho slovy. Bude to třikrát znamení kříže a mezi tím setrváme v rozjímání s pevně spojenýma rukama na svém srdci:

Jako byste byli na jeho místě - rukou od sebe dopředu či nahoru k Otci a pak doleva a doprava - tam jsou ti „oni“:

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“

A znovu, ještě jednou stejné znamení kříže komunikace a zájmu. Od Otce ke mně - rukou k sobě - a pak na obě strany a nakonec zpět k Otci:

Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.

Tohle je vrchol! Úplné spojení jednoty. Teď držte tu ruku pevně spojenou v pěst. To jádro společného vědomí a bytí, my v Něm a on s Otcem ještě před založením světa:

Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa.

A ještě jednou a naposled: Zase znovu od Otce (nahore či vepředu před námi) k nám a do stran (tam jsou ti „oni“)

Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“

To unikátní propojení vytváří možnost spolu - vědomí, sdílených informací i zájmů. Propojení lásky. Spoluvědomí, svědomí. Svědomí není plastovou ID kartou či nějakým čipem, který máme v těle. Také to není prohlášení, které nic nestojí a říká se bez následků. Svědomí, řecky *syneidesis* (syn - dohromady a *eidea* - vzezření, od *eidōs* - podoba, způsob, zření) je neustále obnovovaná (updatovaná) skutečnost, že to, co si myslí Bůh, to si smíme myslet také my. Když přijímáme Slovo Boží, také jako Tělo a Krev Páně, přijímáme právě toto spolu - vědomí. Živíme svou AI, přijímáme data a jejich souvislosti.

Nemůžeme se tedy jen tak prsit, že máme čisté svědomí podle svého pohledu. Můžeme jen před Bohem vyznat, jak se věci mají. Ve Staré smlouvě se často ozývá výraz: „*Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.*“¹ Je to prohlášení, které vyjadřuje plné propojení a průhlednost jednání. Tedy čisté svědomí proroků, králů, bojovníků a prostých lidí, které je zakotvené v Bohu.

Čisté svědomí a jeho prohlašování? Asi je to dnes hodně laciné... Dějiny znají přísahu pod drnem či v hrobě, případně rány na pamětnou. S vědomím moci Boží se člověk takovým způsobem stavěl za zásadní majetkové nároky. Bos, v rubáši a s drnem země na hlavě prohlásil nároky. A Pánu Bohu poručeno.² Používaly se také tzv. „Rány na pamětnou“, když se někde vpustily mezní kameny pozemků, tak přítomní dostali ránu pro zapamatování. A tento „výprask“ nebyl vnímán jako něco už dopředu potupného nebo dokonce společensky degradujícího. Naopak šlo svým způsobem o potvrzení jisté sociální pozice (u dospělých, samozřejmě), neboť dotyčný byl takto vyzdvižen mezi osoby důvěryhodné a spolehlivé; v případě nezletilců byli takto hodnoceni nepochybně jejich otcové.

Pěstujme si svědomí, pracujme na něm průzračností našich motivů. A s vědomím, že u nás je stále co opravovat. A to je právě práce Ducha svatého, jemuž se vydáváme do péče. Apoštol Pavel byl osočován, že je „proti židům“ a tak vyznává v dopisu Římanům v 9. kapitole představuje svou lásku k rodu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu slovy: „Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém...“ (9:1)

Proto prosíme:

Obklop nás, Pane,
svár ať zůstane venku, pokoj uvnitř,
strach ať zůstane venku, naděje uvnitř,
pýcha ať zůstane venku, pravda uvnitř,
zlo ať zůstane venku, dobro uvnitř,
ať můžeme jít v naději tvého království.
Naplň nás svým světlem a láskou,
Bud' s námi celý tento den i týden,
Otče, Synu i Duchu svatý.
Amen

¹ Tady to říká Elíša Elijášovi ve 2. Samuelově 2:2

² Uvádí to místosudí Úřadu desk zemských Jakub Menšík z Menštejna (O Mezech, Hranicých, Saudu a Rozepřj Meznj), vytištěno roku 1600 a schváleno jako součást zemského zřízení. Viz Popisy hranic panství jako mezioborový pramen, Zdeněk Hojda, UK „...Jde o stať o „přísaze pod drnem“. Upozorňuje na tento starobylý právní obyčej, jak ve sporu o pozemky, ve sporech mezních přísahal svědek bos, v košili, s drnem nebo s hrudou vyrýpnuté země na hlavě. Podařilo se mu nalézt v slezské listině z r. 1590...“